

HỒI 31

Đỗ trường Phong Vân

Nhậm Mi Mi rời khỏi bàn đồ, bước về phía hai gã. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng phát hiện y phục của nàng ta bó rất chặt vào mình, làm những đường cong mềm mại của cơ thể được bộc lộ ra hết vẻ đẹp ma mị quyến rũ, nhất thời tim đập thành thịch.

Nữ nhân yếu điệu thướt tha dịch chuyển thân hình tràn đầy sức sống đến trước mặt ba gã đàn ông, đưa mắt nhìn Khấu Trọng với Từ Tử Lăng một lượt rồi mới cười cười nói với Hương Ngọc Sơn: "Hai vị công tử này ta chưa gặp bao giờ, là bằng hữu của huynh à?".

Hương Ngọc Sơn cười khố nói: "Mi cô tốt nhất đừng động vào bọn họ".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không ngờ Hương Ngọc Sơn lại nói thẳng ra như vậy, giật mình đánh thót.

Nhậm Mi Mi không ngờ chẳng hề tức giận, lướt mình tới sau lưng hai gã, nhoẻn miệng cười quyến rũ nói: "Hương tam thiếu nhất định nói xấu sau lưng ta rất là nhiều, hai vị chớ nên tin lời y, nếu như y mà là người tốt, thì nô gia đây đã là quan âm bồ tát cứu khổ cứu nạn rồi".

Hương Ngọc Sơn ho khan một tiếng nói: "Mi cô chớ nên phá hoại tình bằng hữu của chúng ta, đừng quên rằng Bành Lương Hội của các người và Ba Lăng Bang của chúng ta trước giờ cùng sống yên ổn với nhau".

Nhậm Mi Mi lại chuyển mình ra trước mặt hai gã, khoé miệng lộ ra chút tiểu ý nói: "Hai vị xem đây! Hương tam thiếu gia động chút đã lấy Ba Lăng Bang ra để chèn ép nữ tử yếu nhược này rồi, còn gọi gì là anh hùng hảo hán nữa? Ôi! Hai vị tiểu ca thật anh tuấn, chẳng trách mà đã để tam thiếu gia nhìn trúng, không biết hai vị tên gọi là gì nhỉ?".

Hai gã cảm thấy cái tên Ba Lăng Bang rất quen tai, nhưng nhất thời lại không thể nhớ ra là đã từng nghe ai nhắc tới.

Hương Ngọc Sơn không vui nói: "Có phải Mi cô đánh bạc thua tiền hay không? Để tại hạ đền cho cô nương là được, đừng ở đây hồ ngôn loạn ngữ nữa".

Nhậm Mi Mi hiển nhiên không hề sợ hãi, ánh mắt đông đưa nhìn Hương Ngọc Sơn nói: "Nhậm Mi Mi này có phải hạng người không có phẩm cách đó hay không? Có người hồ ngôn loạn ngữ thì có!".

Đột nhiên nàng vươn tay ra chớp lấy Hương Ngọc Sơn.

Hương Ngọc Sơn hừ lạnh một tiếng, hữu hủ nhấc lên, phát mạnh vào mạch môn của nàng.

Nhậm Mi Mi cười cười nói: "Người ta đâu có muốn động thủ mà!".

Miệng nói vậy, nhưng ngọc chưởng vẫn lật lên, trầm xuống phía dưới hữu thủ của đối phương, cong ngón tay búng mạnh vào mạch môn của hắn.

Hương Ngọc Sơn liền thu tay thành đao, uống cong thủ chưởng, dùng nắm đấm gõ mạnh vào ngón tay của nàng.

Mấy chiêu vừa rồi hoàn toàn diễn ra trong khoảng cách rất hẹp, vừa nhanh nhẹn lại vừa hợp với công thủ chi đạo, khiến cho hai gã Khấu Tử được một phen đại khai nhãn giới, cảm thấy hứng thú phi thường.

Nhậm Mi Mi nhoẻn miệng cười nói: "Không gặp mấy tháng, thì ra là người trốn trong nhà luyện công, chẳng trách mà khí thế ngất trời đến vậy".

Vừa nói chuyện, nàng vừa khẽ đưa ngọc thủ, tựa như công mà không công, như thủ mà không thủ.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tập trung tinh thần quan sát, nắm rõ hết mọi chiến lược và chiêu số của nàng.

Hương Ngọc Sơn hiển nhiên là không hiểu được thủ pháp kỳ dị của Nhậm Mi Mi, vội vàng hoảng hốt thoái hậu. Hai gã đang thầm kêu hồngбет thì Nhậm Mi Mi đã bật cười khanh khách, ngọc chỉ đâm mạnh vào nắm tay Hương Ngọc Sơn như điện chớp.

Hương Ngọc Sơn giật mình chấn động như bị điện giật, Nhậm Mi Mi kéo giật tay áo hắn, khiến hắn lão đảo bước lệch sang một bên theo nàng, đoạn quay đầu lại mỉm cười nói với hai gã: "Nô gia và Ngọc Sơn có mấy câu muốn nói riêng với nhau, lát nữa mới quay lại bồi tiếp hai vị".

Mắt thấy hai người đi vào một góc khuất trong sảnh rì rầm nói chuyện, Từ Tử Lăng đột nhiên biến sắc, thất thanh thốt lên: "Ta nhớ ra rồi, mỹ nhân sư phụ không phải đã từng nói Ba Lăng Bang chính là chó săn của hoàng đế, chuyên nghề buôn bán phụ nữ hay sao?".

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi nói: "Vậy thì hẳn nhìn trúng hai chúng ta chắc hẳn là có ý đồ xấu xa gì đó rồi? Mau! Chúng ta lập tức rời khỏi đây!".

Từ Tử Lăng kéo gã lại nói: "Chậm đã! Bọn họ quay lại rồi! Chúng ta phải tùy cơ ứng biến thôi! Ồ! Thật không thể tưởng tượng được tên Nhân Phấn Sơn (Sơn buôn người) này lại cũng là một hảo thủ. Chẳng ngờ chúng ta tùy tiện chọn lấy một người trên phố cũng chọn ra được một cao thủ kiếm tên khốn nạn".

Lúc này Nhậm Mi Mi và Hương Ngọc Sơn đã song song bước tới, chỉ thấy hai người có vẻ tâm đầu ý hợp là biết ngay đã âm thầm bàn tính chuyện gì đó.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tóc gáy dựng ngược, cảm thấy bản thân mình đã biến thành món hàng trong tay hai kẻ này.

Từ xa Nhậm Mi Mi đã cười lớn nói: "Nguyên lai hai vị tiểu ca đến đây là để thưởng thức mùi vị ôn nhu, chuyện này cứ để tử tử này lo là được".

Hương Ngọc Sơn cũng thay đổi khẩu khí nói: "Hiếm khi Mi cô coi trọng người khác đến vậy, đợi tiểu đệ bảo thuộc hạ dọn một căn phòng thượng hạng, mọi người uống rượu đàm luận, cùng hưởng phong hoa tuyết nguyệt".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Chuyện này đâu cần phải gấp chứ. Đột nhiên ta lại muốn đánh vài ván, thứ ta thích nhất chính là bài cử đó".

Hương Ngọc Sơn cười cười nói: "Nếu đã như vậy thì càng phải đến phòng khách quý, Mi cô cũng thích chơi bài cử nhất, nếu hai người chịu bồi tiếp thì quá tốt rồi".

Khấu Trọng tắc tịt không biết nói gì.

Từ Tử Lăng tự nhiên nhún vai nhìn Khấu Trọng nói: "Người muốn đánh bạc đáng lẽ phải hỏi ta trước mới đúng, ta chẳng biết gì về bài cử cả, nhưng cũng muốn đi vòng quanh đồ trường này mở mang kiến thức một phen".

Nhậm Mi Mi nhích động thân hình kiêu mị lên phía trước, nắm lấy hai cánh tay của hai gã, đưa mắt nhìn Hương Ngọc Sơn một cái, mỉm cười nói: "Để nô gia tiếp hai người là được".

Hương Ngọc Sơn cười cười đáp lại, đoạn quay người bỏ đi.

Nhậm Mi Mi thân thiết nắm tay hai gã, kéo về phía đồ đường lớn nhất, vừa đi vừa nói: "Hai người chớ nên nghe lời nói xấu nô gia của cái tên Hương Ngọc Sơn đáng ghét đó".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang định mở miệng, chợt thấy gò ngực của nàng ta cứ rung động theo nhịp bước, không ngừng nhún nhảy, hấp dẫn vô cùng, không khỏi cảm thấy tim đập mạnh lên gấp mấy lần, quên cả nói chuyện.

Trong chốc lát, hai gã không còn cảm thấy nàng đáng sợ nữa, đặc biệt là thần thái đáng vẻ của nàng, không gì là không hiển hiện ra một vẻ đẹp khiến người khác phải động lòng, cho dù phải chết vì nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Nhậm Mi Mi trong lòng cảm thấy đặc ý phi thường.

Nàng đã tiếp xúc với đủ mọi hạng người, chỉ vừa nhìn đã biết hai gã vẫn còn thân đồng nam. Những kẻ như vậy đối với người tinh thiện thuật thái bố như Nhậm Mi Mi, không chỉ là quỳnh tương cam lộ, mà còn có thể giúp nguyên khí đại tăng, ích lợi phi thường, vì thế nên mới tìm mọi thủ đoạn để đoạt lại hai gã từ trong tay Hương Ngọc Sơn.

Lúc này nàng đang lợi dụng thân thể của mình để thi triển mị thuật thượng thừa, câu dẫn lửa dục trong lòng hai gã.

Từ Tử Lăng định lực cao hơn Khấu Trọng một chút, sau một hồi mơ hồ đã bắt đầu tỉnh lại, thấy Khấu Trọng vẫn đang ngây ngây ngô ngô liếm mép không ngừng, đáng vẻ thờ thần, còn cố ý cọ tay vào gò ngực căng tròn của Nhậm Mi Mi liền biết ngay có điều bất diệu, vội vàng hét lớn: "Lão gia đến rồi!".

Khấu Trọng cả kinh, giật mình tỉnh lại, hoảng hốt nói: "Ở đâu? Ở đâu?".

Nhậm Mi Mi cũng ngạc nhiên nói: "Lão gia của hai người không phải đã qua đời rồi sao?".

Từ Tử Lăng thở phào một hơi nhẹ nhõm, vội lấp liếm: "Chỉ là trò đùa của chúng tôi thôi mà, ý của ta chính là có ma! Tự nhiên là không có ai đến cả!".

Khấu Trọng liền cố tự kiểm chế, không còn dám nhìn vào ngực nữ nhân này nữa.

Nhậm Mi Mi lấy làm tức giận, tấm thân kiều mị khẽ uốn lên phía trước, khiến hai gã cảm thấy thân hình nóng bỏng của nàng đang áp chặt vào người mình, tâm thần dao động không ít.

Có điều hai gã đã sinh lòng cảnh giác nên vội cố nén dục niệm đang dâng lên trong lòng, đồng thời cũng thầm kêu khổ, không biết làm sao mới có thể thoát thân.

Nếu cứ để nàng ta "câu dụ" thế này, nhất thời không kềm nén được, hậu quả đáng sợ thế nào thiết tưởng không cần nghĩ cũng có thể đoán ra được, lời cảnh cáo của Hương Ngọc Sơn vẫn còn văng vẳng bên tai hai gã.

Khấu Trọng liếc mắt nhìn thấy một bàn đồ bên trái chỉ có năm sáu khách nhân, còn trống tới bảy tám chỗ, tâm niệm chuyển động nói: "Chúng ta chơi vài ván ở đây trước đi!".

Nói đoạn liền giạt tay khỏi vòng tay của Nhậm Mi Mi, ngồi xuống một ghế trống.

Nhậm Mi Mi chẳng hề để ý, nở nụ cười tươi như hoa ngồi xuống bên cạnh gã, Từ Tử Lăng cũng bước tới ngồi xuống phía bên kia.

Mỹ nữ vừa mới ngồi xuống, mục quang của đám nam nhân lập tức bị thu hút vào gò ngực đầy đặn của nàng. Ánh mắt Nhậm Mi Mi quét một vòng, năm gã nam nhân lập tức hồn phi phách tán, có kẻ còn chảy cả nước miếng ra ngoài, đáng vẻ thêm thường như kẻ đói lâu ngày gặp được miếng ăn.

Nhà cái của bàn ngày là một nữ tử tuổi ước chừng hai mươi tuổi, cũng là hạng có chút tư sắc nhưng so với Nhậm Mi Mi, thì chẳng khác đoá hoa đại ven đường với đoá mẫu đơn cao sang quyền quý, không còn lại chút phong quang nào nữa.

Bàn đồ này chính là đang chơi bài cừ, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tuy chưa từng đánh bạc bao giờ nhưng hai gã lẫn lộn ở nơi đầu đường xó chợ, xem người ta đánh bạc cũng đã nhiều, tự nhiên cũng thông thuộc cách đánh thế nào.

Nhậm Mi Mi hứng thú cười khanh khách, nhìn nữ tử kia nói: "Để ta làm nhà cái!".

Nữ tử kia đương nhiên biết nàng là người thế nào, chưa kịp đáp ứng đã đứng lui sang một bên nhường chỗ cho nàng.

Nhậm Mi Mi ngồi xuống vị trí của nhà cái, bật cười nói: "Còn không đặt cửa đi!".

Chúng nhân vội vàng đặt tiền xuống, thái độ nhiệt tình hơn khi nãy rất nhiều.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thầm kêu khổ trong lòng, muốn hai gã bỏ số ngân lượng phải cực khổ mới kiếm được ra đánh bạc, thật là đau còn hơn bị dao cắt.

Nhậm Mi Mi đưa mắt nhìn hai gã, thúc giục: "Không phải hai người muốn đánh mấy ván sao? Mau đặt đi!".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Chúng ta muốn án binh bất động, xem nhà cái mới là cô nương khí số thế nào rồi mới đặt cửa được chứ?".

Nhậm Mi Mi chỉ cười mà không nói gì, dùng thủ pháp hết sức lão luyện thành thực dàn bài ra, xếp thành từng đống nhỏ, sau đó quăng súc sắc để phát bài.

Không biết có phải nàng ta đã cố ý sử dụng thủ pháp gì hay không mà thua liền tiếp ba ván, tiếng hoan hô và tán thưởng của đám đồ khách lập tức làm thu hút đám khách nhân ở các bàn bên cạnh, trong nháy mắt, bàn đồ của hai gã đã đông kín người.

Nhậm Mi Mi nheo mắt cười cười nói với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng: "Hôm nay tỷ tỷ vận khí không được tốt lắm, muốn thắng tiền thì mau đặt cửa". Phía sau cũng có người quát: "Nếu không đặt cửa, thì đứng dậy nhường chỗ cho người khác".

Nhậm Mi Mi trợn mắt nhìn kẻ kia, đoạn quát: "Ai dám bảo hai vị tiểu ca này nhường chỗ, ta chặt tay kẻ ấy xuống".

Kẻ kia hiển nhiên biết nàng lợi hại thế nào, lập tức ngậm miệng lại, không dám hé răng nửa lời.

Khấu Trọng không biết làm sao, đành phải lấy ra một lượng bạc đặt xuống bàn.

Nhậm Mi Mi bật cười khanh khách, quét mắt nhìn hai gã một lượt rồi lại liếc qua hơn mười đôi mắt hấu nhìn vào ngực mình, đang định vuốt bài thì chợt nghe một giọng nói ôn nhu vang lên từ sau lưng hai gã tiểu tử: "Chậm đã, tiếp đó là một cánh tay trắng như bạch ngọc vươn ra từ khe hở giữa hai gã, đặt xuống ngay bên cạnh đỉnh bạc nhỏ đến mức đáng thương của Khấu Trọng một đỉnh hoàng kim, ít nhất cũng phải có tới mười lạng.

Đám đồ khách ồ lên kinh ngạc, đỉnh hoàng kim này ít nhất cũng phải đáng giá tới mấy trăm lạng bạc, có thể nói là một ván bài giá trị lớn ở đồ trường này rồi.

Song mục Nhậm Mi Mi lấp lánh hàn quang, lạnh lùng nhìn mỹ nữ mới đến đang bị mấy người khác chen lấn xô đẩy đến xiêu vẹo.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngạc nhiên ngẩng mặt lên nhìn thì một đôi ngọc thủ đã đặt lên đầu vai hai gã, thì ra chính là Xà Hiết Mỹ Nhân Trầm Lạc Nhạn.

Trầm Lạc Nhạn cúi đầu nhìn hai gã cười ngọt ngào nói: "Đã bảo hai tiểu hài tử các người chớ nên đi lung tung mà! Nhìn xem! Xém chút là bị người ta lừa tiền lừa sắc rồi!".

Cặp mắt đẹp của Nhậm Mi Mi thoáng hiện lên sát cơ, lạnh lùng nói: "Người mới đến là ai?".

Trầm Lạc Nhạn đối nhãn cùng nàng ta một hồi, mỉm cười nói: "Làm nhà cái đâu cần phải để ý xem người đánh bạc là ai chứ, tam đương gia đã đứng làm cái, vậy thì cũng phải

tuần thủ quy củ của nhà cái, nếu như không dám chơi, vậy thì dứt khoát đứng dậy thua đi cho rồi”.

Nhậm Mi Mi thấy đối phương biết rõ mình là ai mà vẫn tỏ thái độ quật cường, trong lòng thầm cảnh giác, nét mặt lập tức biến đổi, nở nụ cười tươi như hoa, tràn đầy xuân ý nói: "Một đỉnh hoàng kim này Bành Lương Hội của ta vẫn có thể ứng phó được". Đám khách đứng xung quanh, có hơn chục kẻ sợ chuyện vừa nghe thấy tên Bành Lương Hội đã lên lún rời khỏi, cả tiền đặt trên bàn cũng không dám lấy lại.

Bàn đồ lập tức trở nên thưa thớt như lúc đầu, còn có cả mấy chiếc ghế trống nữa.

Khấu Trọng lúc này đã định thần lại, vỗ vỗ vào bàn tay trắng muốt nhưng cũng ẩn chứa đầy uy hiếp của Trầm Lạc Nhạn nói: "Mỹ nhân à! Bên cạnh ta vẫn còn chỗ ngồi này, việc gì mà phải đứng thế cho khổ!”.

Trầm Lạc Nhạn khẽ mỉm cười, cúi đầu hôn lên má hai gã một cái rồi y theo lời Khấu Trọng ngồi xuống ghế bên cạnh gã.

Khấu Trọng thấy nàng ta có vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống mình và Từ Tử Lăng, lại được đôi môi anh đào mềm mại kia lướt qua trên má làm hồn siêu phách lạc, không biết nên kinh hãi hay nên vui mừng nữa.

Nhậm Mi Mi không nói tiếng nào, chỉ tự ý tráo bài.

Bên bàn đồ lại có thêm mấy người nữa, đều là người của đồ trường, trong đó có cả Hương Ngọc Sơn, bên cạnh hắn còn có một người béo lùn, mặt rộng mắt híp, thần quang lấp lánh, khiến người ta vừa nhìn đã biết y tuyệt đối không phải là nhân vật dễ đụng vào. Y và Hương Ngọc Sơn đang chăm chú nhìn Trầm Lạc Nhạn như muốn dò xét điều gì đó.

Trầm Lạc Nhạn lại dường như không biết có người đang chú ý đến mình, cúi đầu ghét miệng vào sát tại Khấu Trọng nói: "Lần này người ta cứu các ngươi một lần, đại ân đại đức gì đó của các ngươi coi như là hòa nhé”.

Nhậm Mi Mi tráo bài xong, quay sang nhìn người béo mập kia nheo nheo mắt nói: "Hương gia cũng đến à! Có muốn chơi một ván không?”.

Hương gia bật cười ha hả, ngồi phịch xuống chiếc ghế trống đối diện với bọn Trầm Lạc Nhạn ba người nói: "Hiếm khi tam đương gia chịu làm nhà cái, Ngõa Cương Trại Tiểu Quân Sư Trầm cô nương chịu bồi tiếp, Hương Quý này làm sao dám không phụng bồi chứ?”.

Thân hình nõn nà của Nhậm Mi Mi khẽ rung lên, ánh mắt chuyển qua phía Trầm Lạc Nhạn, lạnh giọng nói: "Nguyên lai là Tiểu Quân Sư Trầm Lạc Nhạn, chẳng trách khẩu khí lại lớn như vậy, có điều Nhậm Mi Mi này thua thắng thế nào cũng có thể phụng bồi được ngọc giá".

Trầm Lạc Nhạn khẽ khúc khích cười, cặp mắt xinh đẹp khẽ lướt qua trên mặt Hương Quý và Nhậm Mi Mi, thản nhiên nói: "Hai vị quá đề cao tiểu nữ rồi. Trầm Lạc Nhạn chỉ là kẻ chạy đi chạy lại cho Mật công mà thôi, có khẩu khí gì đâu mà lớn với nhỏ. Lần này đến Bành Thành chính là để tìm lại hai tiểu hài tử nghịch ngợm của Mật công đã trốn nhà bỏ đi chơi, mong hai vị lượng thứ, tránh để sau này quân Ngõa Cương có công hạ Bành Thành, mọi người lại khó nói chuyện với nhau".

Hơn mười người còn lại nghe thấy tên của quân Ngõa Cương, đâu còn kẻ nào dám lưu lại, lúc này đã đi hết sạch sẽ, ngay cả hơn trăm con bạc ở các bàn đồ xung quanh cũng đã rời đi hết cả.

Người không liên can đã đi hết, nhưng vẫn còn một người đứng lại. Người này đầu đội mũ cao, mặt mũ trông như xác chết khô, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nhậm Mi Mi, cất giọng như từ cõi âm gọi về: "Còn không mau đổ súc sắc phát bài!".

Kỳ lạ nhất là người này cao hơn người bình thường rất nhiều, dáng vẻ lại kiêu ngạo khinh đời, vậy mà chúng nhân phải đợi đám đồ khách đi hết, đợi đến khi y lên tiếng mới chú ý đến y.

Lúc này bên bàn đồ chỉ còn ba nhóm người, chính là nhà cái Nhậm Mi Mi, Trầm Lạc Nhạn và hai gã tiểu tử Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, cuối cùng là Hương Quý và nhi tử Hương Ngọc Sơn của lão cùng với mấy tên thủ hạ. Người kia vừa cất tiếng, cả ba nhóm người cùng lúc biến sắc nhìn qua.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hồn phi phách tán, thất thanh thốt lên: "Lão gia đến rồi!".

Người đến chính là Đỗ Phục Uy, cũng chỉ có y mới có thủ đoạn lai vô tung, khứ vô ảnh đó mà thôi.

Y mỉm cười ôn hoà, nhẹ giọng nói: "Hai đứa con ngoan ngày của ta đúng là có bản sự, sém chút nữa thì cả lão gia này cũng bị hai đứa bày gạt rồi. Bây giờ thấy các ngươi còn chưa bị ác lang ăn thịt, vui đến độ quên cả mấy trò nghịch ngợm đó rồi".

Trầm Lạc Nhạn trước giờ rất để ý đến các lãnh tụ nghĩa quân, là người đầu tiên nhận ra y, kinh hãi thốt lên: "Giang Hoài Đỗ Phục Uy".

Bọn Nhậm Mi Mi và Hương Quý cùng lúc chấn động, càng không hiểu được quan hệ của Đỗ Phục Uy và hai tên tiểu tử này thế nào.

Đỗ Phục Uy vẫn nhìn chăm chăm vào Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, khoé mắt khẽ liếc sang phía Trầm Lạc Nhạn nói: "Trác Nhượng vẫn chưa bị Lý Mật hại chết chứ?".

Thân hình Trầm Lạc Nhạn khẽ rung lên nhẹ nhẹ, thấp giọng nói: "Đỗ tổng quản thật biết nói đùa".

Đỗ Phục Uy khênh khạng ngồi xuống, ánh mắt di động dần về phía Nhậm Mi Mi, nhạt giọng nói: "Đỗ mỗ không gặp Quý Trảo Nhiếp Kính cũng đã mấy năm, mỗi đêm hắt ta vẫn vô nữ vô hoan chứ?".

Từ lúc biết đối phương chính là Đỗ Phục Uy, Nhậm Mi Mi như từ lão hổ biến thành một con mèo nhỏ nhu thuận, ngằn ngữ nói: "Đại đương gia vẫn như vậy".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy Đỗ Phục Uy vừa đến đã áp chế quần hùng, trong lòng vừa vui mừng vừa thầm kêu khổ, lại không nghĩ ra phương pháp nào để chạy trốn. Vô luận là tỷ võ đấu trí, bọn gã đều không phải là đối thủ của lão hồ ly này. Trước đây là do tình thế có lợi cho hai gã, lại thêm Đỗ Phục Uy chủ quan khinh địch nên bọn gã mới có cơ hội để chạy thoát. Hiện giờ tình thế đại biến, Đỗ Phục Uy tuyệt đối sẽ không khinh dị trúng kế của hai gã nữa.

Đỗ Phục Uy quay sang nhìn Hương Quý nói: "Nghe nói người vẫn là một trong tứ đại cao thủ tọa hạ của Yên Can Lục Kháng, quyền phụ trách giúp hắt ta tìm tuần nam mỹ nữ, không phải đã nhìn trúng hai đứa con này của ta chứ?".

Hương Quý giật mình đánh thót, vội vàng nói: "Đỗ tổng quản hiểu lầm rồi, lệnh lang chỉ là quý khách của bản đồ trường, mọi người không hề có chút quan hệ gì cả!".

Đỗ Phục Uy gật đầu nói: "Thế là tốt nhất!".

Chúng nhân ai nấy đều biết y tâm lang thủ lạt, động chút là giết người, đâu còn ai dám lên tiếng nữa.

Ngày trước Vân Ngọc Chân là nhất bang chi chủ, lại có thêm Độc Cô Sách trợ giúp vậy mà khi đối mặt với Đỗ Phục Uy cũng phải thúc thủ vô sách. Hiện giờ ngoại trừ Lý Mật đích thân đến đây, những kẻ khác e rằng ngay cả tư cách ngồi với y cũng không đủ nữa.

Đỗ Phục Uy lừ mắt nhìn Nhậm Mi Mi, nhẹ nhàng nói: "Còn không đồ súc sắc đi!".

Nhậm Mi Mi nào dám nói không, vội tung ba con súc sắc xuống bàn.

Ba con súc sắc đầu tiên quay tròn, rồi dần dần chậm lại, đột nhiên như lại bị lực đạo gì đó kích phải, bất ngờ dừng lại, ngửa hết mặt nhất lên trên.

Chúng nhân để ý thấy bàn tay Đỗ Phục Uy đang đặt trên bàn đồ, không cần nói cũng biết y đã dùng nội kinh mượn mặt bàn làm nơi truyền lực đến súc sắc, không chế điểm số, chỉ là chiều này những người khác không ai làm được mà thôi.

Đỗ Phục Uy vừa lộ một chiều này, ngay cả Trầm Lạc Nhận đang do dự không biết có nên xuất thủ hay không cũng lập tức bỏ đi ý định đó.

Lần này nàng đến đây, không chỉ dẫn theo cả hơn mười cao thủ, mà còn có cả Tổ Quân Ngạn người có cùng địa vị với nàng trong Ngõa Cương Trại nữa, tuyệt đối không phải không có thực lực để liều một phen.

Đỗ Phục Uy cười cười nói: "Đỗ mỗ lấy bài trước rồi!".

Lời còn chưa dứt, thì một cặp bài đã như bị cánh tay vô hình của ai đó kéo lê trượt trên mặt bàn, di động về phía trước mặt y, đồng thời lật lên, không ngờ một là Thiên, lá bài khác là Chí Tôn, một cặp bài thắng được toàn cục.

Chúng nhân đều cảm thấy kinh hãi, không chỉ sợ hãi trước nội công xuất thần nhập hóa của y, mà còn cả chuyện y nhìn ra được thủ đoạn của Nhậm Mi Mi đã giở ra trên mấy con bài.

Khấu Trọng thở dài nói: "Đáng tiếc lão gia không đặt cược, đặt con bà nó mấy chục lượng hoàng kim, rồi chia cho hài tử một ít như vậy có phải mọi người cùng phát đạt rồi không".

Đỗ Phục Uy cười cười nói: "Ta sớm đã đặt cược rồi, thắng được chính là hai đứa bất hiếu tử các ngươi! Nào! Đến giờ về nhà rồi!".

Từ Tử Lăng cười ha hả nói: "Thứ cho hài nhi bất hiếu, đã bước chân ra khỏi gia môn là quyết không quay đầu trở lại, cùng lắm là dùng công phu tự đoạn tâm mạch của mẹ đã dạy, dứt khoát chết đi cho xong, đồ phải về nhà để nghe lão gia người mắng chửi đánh đập".

Trầm Lạc Nhận nghe hai gã nói hết cha lại đến mẹ, đầu óc như bị phủ một làn sương vụ, không hiểu gì hết, nhưng cũng biết hai gã tiểu tử này tuyệt đối không phải là nhi tử thật sự của Đỗ Phục Uy, trong lòng không khỏi thầm cảm phục dũng khí dám cãi thẳng với Đỗ Phục Uy của hai gã.

Chẳng ngờ Đỗ Phục Uy chẳng hề tức giận, chỉ thở dài một tiếng nói: "Đừng nói cha sẽ không để hai đứa con tự đoạn tâm mạch, lại càng không tin lời nói của các người nữa. Nhưng từ khi các người rời khỏi, cha thực sự rất nhớ nhung hai con, chẳng những không nỡ trách phạt mà còn chuẩn bị nhận các con làm con thật để sau này kế thừa hương hoá Đỗ gia nữa".

Hai gã nào dám tin lời y, nhưng động thủ cũng không được, chạy trốn cũng không xong, nhất thời không biết làm sao mới được, đành thúc thủ chịu trói, vô kế khả thi.

Chính vào lúc này, chợt nghe một tràng cười dài truyền từ bên ngoài vào: "Đỗ tổng quản à! Nếu hài tử của ngài không chịu nghe lời, chỉ bằng giao cho chúng ta quản giáo đi!".

Chúng nhân đều kinh ngạc vô cùng, không biết ai mà dám bắt rận trên đầu lão hổ Đỗ Phục Uy này?

Hai nữ tử một cao một thấp hiện thân ở phía sau Đỗ Phục Uy, một người lên tiếng nói: "Lưu Cầu Đông Minh Phái hộ Pháp Đôn Nhu, Đôn Ngọc Điệp tham kiến Đỗ tổng quản!".

Đỗ Phục Uy kinh ngạc nói: "Đông Minh Phái trước giờ chỉ chuyên làm chuyện buôn bán binh khí, không hề trực tiếp tham gia vào phân tranh của người Trung thổ, không biết có chuyện gì mà lại quan tâm đến hai đứa hài tử của Đỗ nữa vậy?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, vừa vui mừng vừa lo lắng. Vui mừng đương nhiên là vì cuối cùng cũng gặp được hộ pháp tiền tử của Đông Minh Phái, lo lắng là vì sợ họ không địch nổi vị lão gia đáng sợ này của bọn gã.

Hai nữ tử này vô luận là về tướng mạo, màu da hay thân thể đều không thể làm cho người ta có bất kỳ liên tưởng gì đến hai chữ tiền tử được, nhưng dù bọn họ không phải là tiền tử đi chăng nữa, thì tuyệt đối cũng không phải hạng bình phàm.

Đôn Nhu gầy còm như khúc củi, gầy đến độ chỉ có một lớp da bọc xương, nhưng người lại cao giống như Đỗ Phục Uy vậy, thêm vào mái tóc dài rủ xuống, ánh mắt như vô thần lại như hữu thần, chiếc trường bào rộng thùng thình, nếu như nửa đêm gặp phải không cho rằng nàng ta là dã quỷ cô hồn mới lạ.

Đôn Ngọc Điệp lại giống như một con bướm bướm béo phì, thấp hơn Đôn Nhu cả cái đầu, niên kỷ xem chừng cũng trẻ hơn Đôn Nhu chừng chục tuổi, mặt tròn như trăng mười sáu, hòa khí dương dương, khiến người ta khó mà tưởng tượng được đây là một cao thủ hàng đầu của Đông Minh Phái.

Thứ làm người khác chú ý nhất chính là sợi xích thép mềm quấn trên eo lưng của họ.

Đây là loại kỳ môn binh khí cực kỳ khó sử dụng.

Đông Minh Phái lừng danh thiên hạ về chế tạo binh khí, hai ngọn nhuễn cương tiền này do hộ pháp tiền tử của họ sử dụng, đương nhiên cũng không thể là vật bình thường.

Những người trong đồ sảnh đều là lần đầu tiên gặp được hộ pháp cao thủ của Đông Minh Phái, ai nấy đều sinh ra một cảm giác kỳ dị khó tả, không thể nói nên lời.

Đơn Nhu nhạt giọng nói: "Hai người này có ân thị cảnh với Đông Minh Phái, giúp cho tệ phái tránh được họa bị Vũ Văn Hóa Cập tập kích, nếu như Đỗ tổng quản chịu giờ cao quý thủ, bốn phái nhất định sẽ có hồi báo".

Lời nói này hết sức khách khí, hết sức giữ thể diện cho Đỗ Phục Uy.

Đỗ Phục Uy không hề nghĩ ngợi, thở hắt ra một hơi nói: "Thứ cho Đỗ mỗ làm không được, xin mời hai vị tiền tử về cho!".

Bọn Nhậm Mi Mi và Hương Quý đều không khỏi cảm thấy khó hiểu. Nền biết rằng Đông Minh Phái đứng đầu các nguồn cung cấp vũ khí trong thiên hạ, nếu như được họ ra sức giúp đỡ, sự nghiệp tranh bá thiên hạ của Đỗ Phục Uy sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, vậy mà y lại vì hai tên tiểu tử vô danh này một mực cự tuyệt đề nghị của hộ pháp tiền tử Đông Minh Phái. Điều này làm cho họ càng nghĩ càng cảm thấy lạ.

Cùng lúc này, bên tai Khấu Trọng và Từ Tử Lăng chợt vang lên giọng nói thân thuộc của Đông Minh Phu Nhân.

Đơn Nhu thở nhẹ ra một hơi nói: "Vậy chúng tôi đành phải lĩnh giáo cao chiêu của Đỗ tổng quản vậy!".

Chính vào lúc này, Đỗ Phục Uy đã xuất thủ trước.

Mục tiêu không ngờ lại là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Sau lần thất thủ trước đây, y làm sao sơ sót lần nữa được chứ.

Khi chiếc bàn đồ làm bằng gỗ quý vỡ vụn ra như sa thạch thì y đã tóm lấy hai gã bay ra ngoài.

Đột nhiên từ trong tay Trầm Lạc Nhận bắn ra muôn vạn đạo kiếm quang tấn công về phía Đỗ Phục Uy.

Trong những người ở đây, chỉ mình nàng biết được gốc gác thực sự của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Trước đây khi nàng không thu phục được hai gã, đã quyết tâm trừ bỏ chính là vì muốn loại bỏ bí mật Dương Công Bảo Khố mà hai gã đang nắm giữ.

Luận tình thế thiên hạ hiện nay, Ngõa Cương Trại là đạo nghĩa quân có uy thế đỉnh thịnh nhất, nhưng nếu như bất kỳ một bên nào khác đoạt được Dương Công Bảo Khố thì tình thế nói không chừng sẽ thay đổi khó lường, vì vậy nàng mới quyết tâm giết chết hai gã, để bí mật này chìm sâu vào đáy biển.

Giờ đây đã có trợ giúp từ phía Đông Minh Phái, lại có thêm Tổ Quân Ngạn và các cao thủ khác, lẽ nào nàng chịu để Đỗ Phục Uy mang hai gã đi.

Bọn Nhậm Mi Mi lại quay người chạy ra khỏi phòng.

Đỗ Phục Uy dường như sớm đã đoán được Trầm Lạc Nhạn sẽ ra tay ngăn trở, tả thủ phát mạnh lên quét thẳng vào vùng kiếm quang của nàng.

Kiểm quang của Trầm Lạc Nhạn lập tức tiêu thất, biến trở lại thành một thanh trường kiếm bay vọt ra ngoài như một tia chớp.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lăn nhào xuống đất, cả người lẫn ghế lăn về phía góc tường, nhanh đến độ cả Đỗ Phục Uy cũng cảm thấy không ngờ.

Đơn Nhu và Đơn Ngọc Diệp tung mình phi thân bay tới, nhuyễn cương tiền mười tám đốt liền hoàn dài hơn trượng cùng lúc vung ra, tấn công vào bối tâm Đỗ Phục Uy.

Đỗ Phục Uy như có mắt phía sau, ống tay áo lập tức phát ngược lại vào đầu nhuyễn cương tiền.

"Đình đình!".

Đơn Nhu và Đơn Ngọc Diệp cùng lúc bị khí kinh kinh hồn từ ống tay áo của y chấn lui mấy bước.

Đỗ Phục Uy ung dung đẩy lui ba đại cao thủ, lập tức gia tăng tốc độ, trong sát na ngắn ngủi đã bay lên phía trên đầu hai tên tiểu tử.

Mắt thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng sắp rơi vào ma trảo của y lần nữa thì bất chợt một tiếng "rầm" vang lên, bức tường bị đổ ra một mảng lớn, cát đá bay vèo vèo về phía Đỗ Phục Uy.

Đỗ Phục Uy lần đầu lộ ra thần sắc ngưng trọng, bỏ qua không chớp lấy hai gã tiểu tử nữa, song thủ huy lên tạo ra muôn ngàn bóng ảnh, đẩy tất cả đám cát đá bay ngược trở lại.

Cùng lúc há miệng hú lên một tiếng chấn động cả đại sảnh, ra lệnh cho thập đại cận vệ của y xuất thủ trợ giúp.

Mái ngói lập tức vỡ ra một lỗ lớn, kiếm quang loé lên như chớp giạt ngang trời, từ trên cao hóa thành một đạo cầu vồng đâm thẳng vào thiên linh huyết của Đỗ Phục Uy.

Kiểm khí lạnh thấu xương bao trùm hết cả đường lui của Đỗ Phục Uy, thanh thế kinh người đến cực hạn.

Với võ công của Đỗ Phục Uy, cũng đành phải bỏ qua cho hai đứa con hồ Khấu Trọng và Từ Tử Lăng để tập trung toàn lực ứng phó một kiếm đáng sợ này.

"Ầm!".

Tụ kiếm tương giao, phát ra tiếng nổ ầm ầm như sấm động.

Một đoá bạch vân lẳng không lướt ra ngoài xa hơn trượng, đoạn nhẹ nhàng hạ thân xuống dưới sảnh, hiện ra một vị tuyệt sắc mỹ nữ đang cầm kiếm chỉ về phía Đỗ Phục Uy.

Chỉ thấy nàng mặt sáng như ngọc, môi đỏ như son, vừa kiều lệ lại vừa tràn đầy sức sống.

Mái tóc dài đen mượt của nàng càng làm tôn thêm vẻ ngọc cốt băng cơ, làm người khác không khỏi xao động.

Chỉ là trên đầu nàng lại búi tóc kiểu nam nhân, buộc anh hùng cần làm giảm bớt đi vẻ yếu điệu của nữ nhi, nhưng nếu so về dung nhan tư thái, e rằng ngay cả Trầm Lạc Nhạn cũng khó mà bì nổi.

Đỗ Phục Uy vốn nghĩ rằng người vừa xuất thủ nhất định là Đông Minh Phu Nhân, lúc này vừa nhìn thấy nàng đã ngây người ra, ngạc nhiên hỏi: "Cô nương là ai?".

Tiếng đả đầu từ bên ngoài lại truyền vào, hiển nhiên là do người của y xông vào bị cản lại gây ra. Còn hai tên tiểu tử ranh mãnh kia đã chạy thoát theo lối hồng trên tường từ lúc nào không biết. Trầm Lạc Nhạn và hai hộ pháp tiền tử Đông Minh Phái đang đứng cách đó ba trượng toạ thị bàng quan.

Mỹ nữ kia đưa mắt nhìn Đỗ Phục Uy một lượt, cặp lông mày thanh tú khẽ cau lại, biến lộ ra một vẻ không vui khiến người khác không dám mạo phạm, nhẹ giọng nói: "Văn bối Đôn Uyển Tinh tham kiến Đỗ tổng quản!".

Hai mắt Đỗ Phục Uy thoáng hiện lên sát cơ, gật đầu lạnh lùng nói: "Nguyên lai là Đông Minh Công Chúa, chẳng trách thân thủ cao cường đến vậy".

Tiếp đó lại đưa mắt nhìn lỗ hổng trên tường, trầm giọng nói: "Từ lâu đã nghe danh Thuỷ Vân Thần Pháp của Đông Minh Phu Nhân, hôm nay đã đến đây tại sao không xuất hiện để Đỗ mõ được mở mang kiến thức một phen, bằng không Đỗ mõ sẽ toàn lực xuất thủ, mạo phạm đến lệnh thiên kim đó".

Chỉ một câu nói này thôi, Đôn Uyển Tinh đã có thể cảm thấy tự hào rồi, thử hỏi đương kim giang hồ, có mấy người đủ tư cách cho Đỗ Phục Uy toàn lực xuất thủ chứ?

Thanh âm nhu hòa dễ nghe của Đông Minh Phu Nhân vang lên từ phía sau lỗ hổng: "Đỗ tổng quản tức giận rồi! Đâu cần phải như vậy chứ? Đông Minh Phái chúng ta trọng nhất chính là ân oán, hữu ân tất báo, hữu oán tất hoàn, kết thù với bản phái đối với đại nghiệp sau này của tổng quản chỉ có hại mà không có lợi. Hơn nữa hôm nay tổng quản đã một lần thất thế, nhục khí tiêu thất không ít, vậy tại sao chúng ta không biến can qua thành ngọc bạch, mọi người cùng rút lui trong hòa khí nhỉ?".

Đỗ Phục Uy đích thực có cảm thấy đôi phần bất an, hướng hồ hiện giờ y đã để lộ hành tung trong phạm vi thế lực của triều đình, vô luận thế nào cũng không nên ở lâu, nhưng lại không thể nuốt trôi được cơn giận này. Chỉ thấy y trầm ngâm một hồi, rồi ngửa mặt cười dài nói: "Được lắm! Đỗ Phục Uy này là người ân oán phân minh, chuyện này nhất định sẽ có hồi báo! Xin mời phu nhân!".

Nói đoạn thân hình lắt mạnh, lướt ra ngoài trung đường, một loạt tiếng kêu thảm vang lên, sau đó không gian lại chìm vào tịch mịch.

Trầm Lạc Nhạn đang lo lắng biến sắc thì ba người của Đông Minh Phái đã bỏ đi theo đường mái nhà. Tổ Quân Ngạn chạy tới than: "Bị hấn giết mất năm người rồi!".

Trầm Lạc Nhạn sớm đã biết có kết quả này, chỉ thấp giọng nói: "Lập tức thông báo với Mật công, nếu có thể nhân lúc hấn chưa về Giang Hoài mà ra tay ám sát, vậy thì ít nhất chúng ta cũng có được một phần tư thiên hạ".

Nói đoạn, cặp mắt đẹp long lanh lại ngược ra phía hậu viện nơi hai gã Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vừa chạy ra, trong lòng bất chợt nảy sinh một thứ cảm giác chẳng thể nói nên lời.

Tuy nàng từng hạ quyết tâm phải giết chết hai gã, nhưng đó chỉ là vì nghĩ cho đại cục, kỳ thực trong lòng nàng không biết từ lúc nào đã nảy sinh một thứ tình cảm hết sức vi diệu với hai gã.

Hai tên tiểu tử này đích thực là những kẻ hết sức kỳ diệu.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>